

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4000/2569

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 3, ป.ยาเสพติด มาตรา 153, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 225, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.อ. มาตรา 3 บัญญัติว่า ถ้ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด เว้นแต่คดีถึงที่สุดแล้ว แต่กรณีที่คดีถึงที่สุดแล้วดังต่อไปนี้ (1) ถ้าผู้กระทำความผิดยังมิได้รับโทษ หรือกำลังรับโทษอยู่และโทษที่กำหนดตามคำพิพากษานักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง...ให้ศาลกำหนดโทษเสียใหม่ตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง... ดังนี้ คำว่า กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดหรือกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดดังกล่าวนี้ หมายความว่า ความรวมถึงกฎหมายที่บัญญัติถึงโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นด้วย ได้แก่ การลงโทษ จำเลยที่ 2 น้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น เนื่องจากจำเลยที่ 2 ได้ให้ข้อมูลที่ สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ต่อตำรวจ หากมีการแก้ไขบทกฎหมายดังกล่าวในทางที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดและมีผลที่จะ ทำให้จำเลยที่ 2 ได้รับโทษน้อยลง ศาลมีอำนาจแก้ไขโทษที่จะลงแก่จำเลยที่ 2 ได้ภายในหลักเกณฑ์ ของมาตรา 3 ศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยที่ 2 น้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ดังนี้ เมื่อ ป.ยาเสพติด มาตรา 153 ยังคง บัญญัติเกี่ยวกับการให้ข้อมูลที่ สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามผู้ กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดต่อเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่ง เป็นผู้จับกุม ศาลจะลงโทษผู้นั้นน้อยกว่าอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นก็ได้ แต่ การให้ข้อมูลที่ สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติดให้โทษต่อตำรวจ ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ซึ่งเป็น กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดเป็นคุณแก่จำเลยที่ 2 จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ จำเลยที่ 2 ไม่ว่าในทางใดด้วย การไม่กำหนดโทษจำเลยที่ 2 ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 จึงหนักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง เมื่อสำนวนความ ปรากฏแก่ศาลฎีกา จึงเห็นสมควรปรับบทกำหนดโทษจำเลยที่ 1 ใหม่ ตาม ป.อ. มาตรา 3 (1) ด้วย เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่งและวรรคสาม (2), 57, 66 วรรคสองและวรรค สาม, 91, 100/2 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็น ความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน จำคุกคนละ 4 เดือน ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ใน

ครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกคนละ 32 ปี และปรับคนละ 600,000 บาท ฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุกคนละ 4 ปี และปรับคนละ 320,000 บาท เพิ่มโทษคนละกระทงละกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 97 ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน เป็นจำคุกคนละ 6 เดือน ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เป็นจำคุกคนละ 48 ปี และปรับคนละ 900,000 บาท ฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน เป็นจำคุกคนละ 6 ปี และปรับคนละ 480,000 บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้คนละกระทงละกึ่งหนึ่ง ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน คงจำคุกคนละ 3 เดือน ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย คงจำคุกคนละ 24 ปี และปรับคนละ 450,000 บาท ฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน คงจำคุกคนละ 3 ปี และปรับคนละ 240,000 บาท รวมจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 27 ปี 3 เดือน และปรับคนละ 690,000 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 กรณีกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกินกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ฐานเมทแอมเฟตามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขอให้กำหนดโทษใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 (1) ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว มีคำสั่งกำหนดโทษจำเลยทั้งสองใหม่เป็นว่า หลังวางโทษ เพิ่มโทษและลดโทษรวมทุกข้อหาแล้ว คงจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 21 ปี 6 เดือน 20 วัน และปรับคนละ 350,000 บาท นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาเดิม จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า ให้กำหนดโทษจำคุกจำเลยทั้งสองใหม่สำหรับความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคสอง (2) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เพียงกรรมเดียว จำคุกคนละ 20 ปี และปรับคนละ 600,000 บาท เพิ่มโทษกระทงละหนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เป็นจำคุกคนละ 26 ปี 8 เดือน และปรับคนละ 800,000 บาท ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน เป็นจำคุกคนละ 5 เดือน 10 วัน ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย คงจำคุกคนละ 13 ปี 4 เดือน และปรับคนละ 400,000 บาท ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน คงจำคุกคนละ 2 เดือน 20 วัน รวมจำคุกคนละ 13 ปี 6 เดือน 20 วัน และปรับคนละ 400,000 บาท นอกจากนี้กำหนดโทษใหม่ให้เป็นไปตามคำพิพากษาเดิมที่ถึงที่สุด จำเลยที่ 2 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดียาเสพติดวินิจฉัยว่า การปรับบทกำหนดโทษในความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีน ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน การลงโทษในความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเป็นกรรมเดียวโดยลงโทษฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และการเพิ่มโทษยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยที่ 2 มีว่า การที่ศาลอุทธรณ์ไม่ปรับบทกำหนดโทษจำเลยที่ 2 เกี่ยวกับการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดต่อตำรวจสอบสวนด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยจำเลยที่ 2 ฎีกาว่าพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 เป็นคุณแก่จำเลยที่ 2 จึงต้องใช้กฎหมายที่เป็นคุณแก่จำเลยที่ 2 นั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 บัญญัติว่า ถ้ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ให้ใช้

กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด เว้นแต่คดีถึงที่สุดแล้ว แต่กรณีที่คดีถึงที่สุดแล้วดังต่อไปนี้ (1) ถ้าผู้กระทำความผิดยังไม่ได้รับโทษ หรือกำลังรับโทษอยู่และโทษที่กำหนดตามคำพิพากษานักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง...ให้ศาลกำหนดโทษเสียใหม่ตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง... ดังนี้ คำว่า กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด หรือกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดดังกล่าวนี้ หมายความว่า ความรวมถึงกฎหมายที่บัญญัติถึงโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นด้วย ซึ่งคดีนี้ได้แก่การลงโทษจำเลยที่ 2 น้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเนื่องจากจำเลยที่ 2 ได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อตำรวจ หากมีการแก้ไขบทกฎหมายดังกล่าวในทางที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดและมีผลที่จะทำให้จำเลยที่ 2 ได้รับโทษน้อยลง ศาลก็มีอำนาจแก้ไขโทษที่จะลงแก่จำเลยที่ 2 ได้ภายในหลักเกณฑ์ของมาตรา 3 ซึ่งคดีนี้ศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยที่ 2 น้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ดังนี้ เมื่อประมวลกฎหมายยาเสพติดมาตรา 153 ยังคงบัญญัติเกี่ยวกับการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดต่อเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่งเป็นผู้จับกุม ศาลจะลงโทษผู้นั้นน้อยกว่าอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นก็ได้ แต่การให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อตำรวจ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดเป็นคุณแก่จำเลยที่ 2 จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยที่ 2 ไม่ว่าในทางใดด้วย การไม่กำหนดโทษจำเลยที่ 2 ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 จึงเป็นการหนักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยที่ 2 ฟังขึ้น อนึ่ง จำเลยที่ 1 ซึ่งกำลังรับโทษยืนคำร้องขอให้ศาลกำหนดโทษจำเลยที่ 1 ใหม่ แต่ไม่ได้ฎีกา เมื่อจำเลยที่ 2 ฎีกา สำนวนความจึงปรากฏแก่ศาลฎีกา และเมื่อศาลฎีกาวินิจฉัยว่าการไม่กำหนดโทษจำเลยที่ 2 ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 จึงเป็นการหนักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังแล้ว ศาลฎีกาจึงเห็นสมควรปรับบทกำหนดโทษจำเลยที่ 1 ใหม่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 (1) ด้วย ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 ได้พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ปรับบทกำหนดโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ด้วย ความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกคนละ 15 ปี และปรับคนละ 600,000 บาท เพิ่มโทษคนละหนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 เป็นจำคุกคนละ 20 ปี และปรับคนละ 800,000 บาท ลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมาย มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 10 ปี และปรับคนละ 400,000 บาท เมื่อรวมกับโทษในความผิดฐานอื่นแล้ว เป็นจำคุกคนละ 10 ปี 2 เดือน 20 วัน และปรับคนละ 400,000 บาท นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · ศุภร พิचितวงศ์เลิศ · พัฒนไชย ยอดพยุง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4000/2569>